ΕΚΛΕΚΤΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΟΝΕΙΡΟ ΘΕΡΙΝΗΣ ΝΥΧΤΙΑΣ

ΤΟΥ κ. ΣΩΤΗΡΗ ΣΚΙΠΗ

Εἶχαν γνωριστεῖ ἐδῶ καὶ δυὸ μῆνες. Νέοι κ' οἱ δυό. Ἐκεῖνος τύπος καλλιτεχνικὸς μὲ γοῦστο, μὲ ἰδανικά, μὰ χωρὶς πρακτικὸ πνεῦμα. Ἐκείνη γυναῖκα γεμάτη θέλγητρα, θέρμη καὶ προσδοκία. Κάθε μέρα ἀνταμωνόντουσαν στὶς ἐξοχὲς ἢ στοὺς μεγάλους δρόμους τῆς Ἀθήνας κ' ὁ ἕνας ἔτρωγε μὲ τὰ μάτια τὸν ἄλλο ἢ καλύτερα τὴν ἄλλη. Μὰ ὁ νέος, ἂν καὶ ὅλα του τὰ φερσίματα κ' ὅλοι του οἱ τρόποι ἐδείχναν πῶς τὴν ἐλάτρευε, δὲν τῆς μιλοῦσε ποτὲ γιὰ ἔρωτα. Ἡ φαινομενικὴ μάλιστα, αὐτὴ ἀδιαφορία του τὴν εἶχε πειράξει ὄχι μόνο στὰ νεῦρα, ἀλλὰ καὶ στὸ γυναικεῖο της φιλότιμο.

—Τί διάβολο, ἔλεγε μέσα της. Δυὸ μῆνες πᾶνε ποῦ γνωριζόμαστε. Δυὸ μῆνες τώρα βλεπόμαστε κάθε μέρα καὶ δὲ μοῦ εἶπε λέξη. Τί εἶδους ἄνθρωπος εἶν' αὐτός ; Μήπως δὲν κατάλαβε πῶς στὸ πρῶτο του νεῦμα θὰ τοῦ ἔλεγα «ναί» ;

Στὴν ὁδὸν Ἑρμοῦ, ποῦ βρισκόντουσαν τὴ στιγμὴ ἐκείνη, ὁ ρωμαντικὸς νέος ἐμάντευε τὶς σκέψεις τῆς συντρόφισσάς του καὶ τῆς εἶπε :

—Ξέρω τί σκέπτεσαι.

—Πῶς τὸ ξέρεις ; ἀπάντησε κοκκινίζοντας.

—Ἔχεις δίκιο... Ἀλλὰ περίμενα κάποιο γεγονός...

—Δὲ σὲ καταλαβαίνω.

—Θὰ μὲ καταλάβῃς σὲ λιγάκι... Τὸ γεγονὸς ἔγινε... Ἄχ, δὲ μπορεῖς νὰ φανταστῇς πόσο εἶμαι εὐτυχής !

—Μὰ τί συνέβη, πές μου.

—Ἀπὸ σήμερα εἶμαι πλούσιος ! Πᾶμε στὰ μαγαζιὰ νὰ διαλέξουμε τὰ καλλιτεχνικώτερα ἔπιπλα. Ἡ ἔπαυλή μας περιμένει νὰ ἐπιπλωθῇ καὶ νὰ στολιστῇ. Εἶνε, ξέρεις, στὴν πιὸ ρωμαντικὴ, στὴν πιὸ μαγευτικὴ τοποθεσία τῆς Ἀθήνας.

Καὶ χωρὶς νὰ περιμένῃ τὴν ἀπάντησή της, τὴν ἔσπρωξεν ἀνάλαφρα καὶ μπῆκαν σὲ κάποιο μεγάλο κατάστημα.

Ὁ καταστηματάρχης γλυκομίλητος ἔτρεξε πρὸς τὸ μέρος τους.

Ὁ νέος τοῦ εἶπε :

—Εἴμαστε νιόπαντροι καὶ ἤρθαμε ν' ἀγοράσουμε τὰ ἔπιπλα γιὰ τὴν ἔπαυλή μας. Δεῖξτε μας, σᾶς παρακαλῶ, τὶς καλύτερες σειρές σας.

Ὁ καταστηματάρχης ἄλλο ποῦ δὲν ἤθελε. Ὁ νέος ἄρχισε νὰ διαλέγῃ καὶ νὰ παζαρεύῃ. Ἐκείνη, ἐνῶ στὴν ἀρχὴ ἔδειχνε κάποια ἀτολμία, σιγὰ-σιγὰ ξεθάρρεψε καὶ πῆρε μέρος στὴν ἐκλογή.

Ἡ ἐκλογὴ ἐπὶ τέλους ἔγινε. Ὁ νέος ἔβγαλε τὸ πορτοφόλι του κ' ἐπλήρωσε τὸ λογαριασμό.

—Σᾶς παρακαλῶ, τοῦ εἶπε, νὰ τὰ στείλετε ἀμέσως στὴν Ἐκάλη... ὁδό... Γιατὶ περιμένει ὁ διακοσμητής. Ὡς τὸ βράδυ πρέπει ἡ ἔπαυλη νὰ εἶνε ἕτοιμη νὰ μᾶς δεχτῇ.

—Μείνετε ἥσυχος, τοῦ εἶπεν ὁ καταστηματάρχης. Μέσα σὲ δυὸ ὧρες ὅλα θὰ εἶνε στὴν ἔπαυλή σας.

Ὅταν βγῆκαν ἔξω, ἐκείνη ἦταν μεθυσμένη ἀπὸ εὐτυχία. Ἐνόμιζε πῶς ὀνειρεύεται. Μηχανικὰ τώρα σταμάτησαν ἐμπρὸς στὴ βιτρίνα ἑνὸς ἀδαμαντοπωλείου. Τὰ μάτια της καρφώθηκαν σὲ μιὰ πρασινογάλανη πέτρα.

Ἐκεῖνος κατάλαβε πῶς τῆς ἄρεσε. Κι' ἦταν φυσικὸ νὰ τῆς τὸ ἀγοράσῃ ἐνόσῳ ἐξώδεψε τόσες χιλιάδες γιὰ τὰ ἄλλα πράγματα. Κι' ὅμως ἐδίσταζε.

—Σ' ἀρέσει ; τῆς εἶπε ἐπὶ τέλους.

—Λένε πῶς ἡ πέτρα αὐτὴ φέρνει εὐτυχία.

Ἐμπῆκε, τὸ παζάρεψε, τὸ πῆρε καὶ τῆς τὸ χάρισε. Κι' ἐκείνη, παρ' ὀλίγο, μὲς στὸ δρόμο, νὰ λιποθυμήσῃ ἀπ' τὴ συγκίνησή της. Ὅμως ὁ νέος εἶχε πάρει τώρα μιὰ ἔκφραση κάπως πονεμένη.

* * *

Τὸ πρωΐ τῆς ἄλλης μέρας ἐκείνη κοιμόταν ἀκόμη στὸ ποιπουλένιο κρεββάτι.

—Ξύπνα, ἀγάπη μου, τῆς λέει, ξύπνα.

—Γιατί ;

—Θὰ σὲ λιτήσω πολύ, ἀλλὰ πρέπει... Ἄκου... Μὴ μὲ διακόψῃς σὲ ὅ,τι θὰ σοῦ πῶ... Δὲν ἔχουμε καιρό... Ξέρεις, ἡ ἔπαυλη δὲν εἶνε δική μου... Τὰ ἔπιπλα ἐπίσης δὲν εἶνε δικά μου !... Κάποιος πλούσιος ποῦ ξέρει τὰ γοῦστα μου, μοῦ ἀνάθεσε νὰ τοῦ ἐπιπλώσω αὐτὴ τὴ φωλιά... Σὲ λιγάκι θὰρθῇ μὲ τὴ φίλη του !... Ἑτοιμάσου νὰ φύγῃς !... Θέλεις νὰ σὲ βοηθήσω ;... Καλά, ἀφοῦ δὲν θέλεις, κάνε γρήγορα...

»Θὰ ἤθελα νὰ εἶμαι πλούσιος... Θὰ ἤθελα νὰ μποροῦσα νὰ σοῦ προσφέρω ἕναν αἰώνιο παράδεισο... Σοῦ πρόσφερα μιᾶς νύχτας εὐτυχία !... Μήπως στὴν πικραμένη μας ζωὴ δὲν εἶνε κ' αὐτὸ ἀρκετό ; Ἔζησες μιὰ ὁλόκληρη νύχτα μὲ τὴν ἰδέα πῶς εἶσαι πλούσια, πῶς ἔχεις ἔπαυλη, πῶς ἔχεις ἔπιπλα... Ἀρκέσου στὴν ἐφήμερη αὐτὴ εὐτυχία... Τὰ γάντια σου γυρεύεις ; Νά τα, στὸ τραπεζάκι... Ἄ, τὸ ξέρω... Μὲ μισεῖς αὐτὴ τὴ στιγμή... Ἀλλὰ θὰρθῇ μιὰ μέρα ποῦ θὰ μὲ συλλογιστῇς μ' εὐγνωμοσύνη... Ἤσουν τόσο δυστυχισμένη ποῦ ἤθελα νὰ σοῦ δώσω ἔστω καὶ μιᾶς ὥρας εὐτυχία... Πήγαινε, πήγαινε !... Δός μου τὸ χέρι σου.

Ἐκείνη ὑπάκουσε σὰν ὑπνωτισμένη. Ἡ γαλαζοπράσινη πέτρα ἄστραψε στὸ δάχτυλό της. Ἔβγαλε τὸ δαχτυλίδι γιὰ νὰ τοῦ τὸ δώσῃ.

—Ὄχι, τῆς εἶπε. Κράτησέ το... Αὐτὸ εἶνε δικό μου... Εἶνε τὸ μόνο πρᾶγμα ποῦ ἀγόρασα μὲ τὰ δικά μου λεφτά. Μὲ τὰ λίγα χρήματα ποῦ μὲ πλήρωσεν ὁ πλούσιος γιὰ τὸν κόπο μου. Κράτησέ το νὰ σοῦ θυμίζῃ τὸ κῦμα τῆς ἀγάπης μου, τὴ φλόγα τοῦ ἔρωτά μου, τὸν ἐφήμερο παράδεισο ποῦ σοῦ χάρισα γιὰ μιὰ νυχτιά, τὴν ὡραία μας χιμαιρα... Χαῖρε !...»

Ἐκείνη ἔφυγε, χάθηκε.

Αὐτὸς τώρα σωριασμένος σὲ μιὰ πολυθρόνα, κλαίει ἀπαρηγόρητα γιὰ τὸ χαμένο του ὄνειρο. Τὸ ὄνειρο μιᾶς θερινῆς νυχτιᾶς.

Σ. ΣΚΙΠΗΣ

...Δός μου τὸ χέρι σου !...

---

800 χιλιάδες λίρες θ' ἀποκτοῦσε ἀπὸ τότε τὶς μεγάλες ἐκεῖνες Ἑλληνικὲς ἐπαρχίες. Κοντὰ στ' ἄλλα δὲ ζητοῦσε νὰ τοῦ δώσουν τουλάχιστον τὶς ἑφτὰ χιλιάδες φράγκα ποὺ εἶχε δανεισθεῖ ἀπὸ τὸν Ὀτιέ. Ἐπειδὴ ὅμως οὔτε αὐτὰ τοῦ ἔδιναν, ὠνόμαζε τὸν Κουμοιντουβοῦρο... «μιξοπάρθενο» καὶ φοβέριζε πῶς θὰ τοὔκανε ἀγωγή...

Ἅμα ὅμως τοῦ πέρασε ὁ πρῶτος θυμός, τὰ ἠσμόνησε ὅλα, ἐγκατεστάθη σ' ἕνα φτωχικὸ σπιτάκι τῆς Γαργαρέτας καὶ περνοῦσε τὶς ἡμέρες του γράφοντας μυθιστορήματα καὶ ἄρθρα γιὰ τὴν «Ἀκρόπολι». Ὁ Στέφανος Ξένος ἄφησε μιὰ ὁλόκληρη κασέλλα γεμάτη χειρόγραφα. Ἄγνωστον ὅμως τί ἀπέγιναν τ' ἀνέκδοτα αὐτὰ ἔργα του.

Πάντως ἐκ τῶν ἔργων ποὺ ἔγραψε ἐδημοσιεύτηκαν πλέον τῶν 20—25. Τὰ περισσότερα δὲ ἐξ αὐτῶν σὲ πολυτελέστατες εἰκονογραφημένες ἐκδόσεις. Ἕνα του, τέλος, μυθιστόρημα, «Ὁ Βίος τῶν Νόθων Τέκνων» δὲν ἐτελείωσε ποτέ. Βγῆκε σ' ἐξήμισυ τομίδια καὶ σταμάτησε.

Ὁ Ξένος ἔγραψε καὶ κωμωδίες. Μία ἀπ' αὐτὲς εἶνε καὶ «Οἱ Χρυσοκάνθαροι τῶν Ἀθηνῶν», στὴν ὁποία σατυρίζει τοὺς νεοπλούτους τῆς ἐποχῆς του.

Κάποτε, τέλος, ποῦβαλε ὑποψηφιότητα γιὰ δήμαρχος, ὑπόσχοταν, κοντὰ στ' ἄλλα, στοὺς Ἀθηναίους, νὰ... τρυπήσῃ τὸ βράχο τῆς Ἀκροπόλεως, γιὰ νὰ περνάῃ καὶ νὰ δροσίζῃ τὴν πόλι ὁ Φαληρικὸς μπάτης !...

Μὰ οἱ Ἀθηναῖοι —πεζοὶ ἄνθρωποι— δὲν τὸν ἐψήφισαν.

ΙΤΑΛΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ

(Τοῦ Α. ΜΑΝΤΖΟΝΙ)

Τὴν ὥρα ποὺ ὁ Λυτρωτὴς μὲ τὴ στερνὴ ἀγωνία
ἔσεισε βράχους καὶ βοινὰ καὶ ἄνοιξε μνημεῖα,
σηκώθηκε ὁ Πρωτόπλαστος καὶ ἀναμαλλιασμένος
ἐστάθηκε στὰ πόδια του χλωμὸς καὶ νυσταγμένος.

Τὰ θολωμένα μάτια του γυρίζει ὁλόγυρά του
μὲ θαυμασμὸ στὴν ὄψη του, μὲ φόβο στὴν καρδιά του,
καὶ τρέμοντας ἐρώτησε ποιὸς νᾶν' ὁ Σταυρωμένος,
ποιὸς νᾶν' αὐτὸς ποὺ κρέμονταν νεκρὸς καὶ ματωμένος.

Σὰν τῶμαθε, τὰ κάτωχρα ξεσχίζει μάγουλά του,
στὸ ζαρωμένο μέτωπο τρεμουλιαστὰ σηκώνει
τὸ χέρι του τ' ἁμαρτωλὸ καὶ τ' ἄστρα τὰ μαλλιά του
τραβᾶ καὶ ξερριζώνει.

Κατάπι στὴ γυναίκα του μὲ δάκρυα γυρίζει
καὶ μὲ φωνὴ σπαραχτικὴ, ποὺ τὸ βουνὸ βουΐζει,
«Γιὰ σέ, τῆς λέει, τὸ θάνατο
ἔδωσα στὸν Ἀθάνατο !»

Μεταφρ. ΚΟΥΤΟΥΖΗ